

материалното благоволение на съученика си ^{Моно} (Емануил Иванов) син на
банкер. ~~Моно, както наричахме този втор меценат, вече ни беше канил~~
~~в дома си /разбира се, в родителския си дом/, и ние можахме да утвър-~~
~~диме вярата си, че ще ни бъде полезен: домат беше богатски, със скъпи~~
~~закуски, вино в бутилки, цигари по 100 къса в кутия. При това Моно~~
~~имаше и писателски наклонности, насърчени можеби повече от другар-~~
~~ството ни, отколкото от някой вътрешен глас. На всеки случай, като~~
~~бохемите на Мюрже, и ние бяхме намерили ^{сво}карелия Барбешюл. Малко~~
~~сприхав и горд, Моно иначе беше много коректен и особено почиташе~~
~~Ведбал заради таланта му. Той остави у всички ни най-добри чувства.~~

Доколкото мога да си спомня, Моно взе в началото по-живо мате-
риално участие, отколкото Георги Димов, а по-късно се оттегли и беше
по-активно заместен от Димов. Но, че и двамата са участвували ~~от~~ само
то начало в делото може да се съди от обстоятелството, че още в пър-
вия брой на "Смях и сълзи" беше напечатано разказче от Емануил Ива-
нов ^{Е.Ив.Анов}/, а в бр. 2 - стихотворение от Георги Димов /но, тека
прости: всъщност - от Ведбал/...

И така, в края на 1916 г. беше заработено, а на 31 декември 1916
г., с дата 1 януари 1917 г. излезе брой 1 на "СМЪХЪ И СЪЛЗИ", седмич-
но литературно-хумористично списание, в 8 страници, цена 20 стотинки,
само черен печат, абонамент за година 8 лева, за 6 м. - 4 лева, за 3
месеци - 2 лева. Редакция - ул. "Овче поле" № 66, София. В този брой
1 участвуваха, разбира се, и тримата редактори: Христо Д. Измирлиев,
Христо Д. Бръзицов и Никола В. Граблячев, обаче, без да бъдат обявени
имена ^{та} им като редактори - това стана в по-късните броеве. Христо Из-
мирлиев взе участие с неподписано стихотворение на стр. 1-а - "Баг
Ганю честитява", разположено около карикатура от Цветан Нойков /по-
минал през 1919 г./. Карикатурата представлява един селянин с кри-
вак, стъпил с двата си крака: в Солун и Букурещ. Под неособено сполу-
ливите си карикатури Цветан Нойков, също ученик, се подписваше ^{Сим} "Сим-
плицис", а под стихчетата си - "Животец". Освен с ~~това~~ неподписано ^{то}
стихотворение, Христо участвуваше и с три други, подписани с Ведбал:
"Той и тя", "Амор пасата" и "Алберт, Петър и Никита". Поради липса
на карикатурист, Ведбал беше направил сам карикатурка към третото
стихотворение, като признаваше, че е дилетантска, любителска работа. В
този брой влезе и едно клише ~~от онези~~, които Ведбал беше ми донесал
на 28 май 1916 г., подарени му от книжаря Олчев. Това клише изобразя-
ваше жена и мъж в разговор, и послужи за илюстрация на стихотворе-
нието "Той и тя". Но истината е "обратна": не клишето беше поставе-
но заради стихотворението, а стихотворението беше написано заради